

Tystnadens makt

De vita väggarna och det svagt lysande lysröret i taket fyllde rummet med en känsla av hopplöshet, en sådan som hänger sig fast, som en klump mitt i halsen. Vädret utanför sjukhusrummet kändes precis lika hopplöst och mörkt och den intensiva lukten av handsprit som ekade i näsborrarna hjälpte inte heller direkt. Leia kollade mot klockan som tickade. Den kollade tillbaka mot henne hånfullt, som för att påminna henne om att tiden snart rinner ut. *Han kommer säkert inte den här gången heller*, tänkte hon.

Aldrig hade hon suttit på denna hårda fåtöljen egentligen. Den röda färgen blandat med träbenen som var alldeles för gamla är något som man bara hittar i väntrum eller på något annat dystert ställe. Den var där bara för den måste det, såklart ska det finnas en stol, den måste ju vara där. Vart ska man annars sitta för att vänta på sin mammas död.

Leia satt fastfrusen i den fåtöljen, bredvid sin mamma. Hon hade suttit där i flera timmar och klockan tickade fortfarande. Att hon inte pratat med honom var inte längre viktigt, för när ens mamma är döende ska man väl ändå finnas där för varandra, som syskon?

I korridoren sprang Simon panikartat. Han höll hårt fast vid sin väska, vars magnet vid öppningen hade gått sönder. Det sista han ville var att papperna i väskan skulle flyga ut. Han behövde komma dit snabbt för klockan tickade och himlen blev bara mörkare. *Rum 104* kunde han läsa på skylten som satt fast på dörren in till rummet. *Det är här*. Han sträckte ut sin hand för att vrida på dörren men tvekade en sista gång. *Hon vill säkert inte ens ha mig där*. Orden ekade i hans huvud, men samtidigt ville han vara där, han ville vara där för sin mamma.

När han gick in i rummet lyfte Leia, som satt på andra sidan sjukhussängen, snabbt blicken och deras ögon möttes för en sekund. Ingen av dem kunde minnas när de senast stod i samma rum, ett år var aldeles för långt. Simon klev in och gick direkt till sin mamma för att berätta att han var där nu. Han lade försiktigt sin hand över hennes men drog snabbt bort den. Synen av hennes händer, så sköra och gamla, så bleka och fulla av blåmärken. Han visste att det var en del av sjukdomen, blåslagna händer. Men synen av dem gjorde honom ändå rädd. Tanken av att det var samma händer som hade matat honom när han var bebis, samma händer som klippt hans hår när han var tonåring. "Fult, men praktiskt", brukade hon säga. *Tänk vad dessa händer saknat mig, förlåt att jag inte varit här men hon vägrar att prata med mig* tänkte Simon, och hoppades att det på något telepatiskt vis skulle nå hans mamma. För visst var det inte hans fel? Han hade ju försökt, iallafall några gånger.

Samtidigt kollade Leia mot honom med samma dömande blick som när de senast sågs. *Lite försent nu, hon ligger i koma*, tänkte Leia samtidigt som hon mindes alla de gånger hon suttit i just den här fåtöljen tidigare. Helt ensam. Simon kunde nästan känna hennes kalla blick skära in i honom. Han reste sig sakta upp och satte sig på den andra fåtöljen, identiskt till den som Leia satt på, fast på andra sidan rummet. Tystheten som kröp in i rummet när Simon steg in tog upp nästan all luft. Den trängde sig in i lungorna och planterade sig där. Men ingen av

dem visste vem som egentligen var skyldig för den. Eller hur de någonsin skulle kunna bryta den.

Leia såg på Simons tomma blick som letade efter något att kolla på. Den sökte hysteriskt runt i rummet efter något att fästa sig mot. Vad som helst för att inte behöva möta hennes blick. Hon kunde inte undvika att lägga märke till sättet han satt där i fåtöljen. Med precis samma hållning som han alltid haft ända sedan de var barn. *Du kunde väl iallafall ringt, bara en gång?*, tänkte hon. Men orden kändes alldeles för sköra för att säga högt. Hon var alltid stabil, aldrig någon som skulle vika sig och absolut inte någon som skulle ändra sig för någon annans skull. Men inte var väl det anledningen till att hennes bror inte pratat med henne på ett på ett år? Det var ju hans fel, det är det hon valde att tro iallafall.

Precis då, när tystnaden nästan slukat upp bägge två, så hände något. Mammans andning blev allt mer intensiv och båda syskonen ställde sig upp från respektive fåtölj. *Nej, inte än, vänta bara lite*, tänkte Simon medan han kollade noggrant på mammans bröstorg som steg och sänktes snabbare och snabbare. Leias hjärna blev blank. Aldrig förut hade någonting känts som nu. Hon hade aldrig känt sig mer stressad, och samtidigt inte haft någon idé på en lösning. Hon tog upp en filt som låg bredvid kudden och drog den över mammans axlar. Noggrant strök hon sina händer över filten för att jämna ut den, nästan för noggrant.

Hur kan hon vara så här samlad? Tänkte Simon.

Hur kan han bara kolla på? Tänkte Leia.

De satt hukade på varsin sida av mammans sjukhussäng. Bara en knapp två meter ifrån varandra. Trots det kändes det som om det var ett helt jordklot mellan dem. Molnen utanför hade mörknat ännu mer, men ändå hade inte en enda regndroppe landat från himlen. Det var som om till och med vädret höll andan. Just då öppnades moderns ögon, matta men klara. Hon såg inte alls rädd eller förvirrad ut, snarare lugn ut och nästan full av liv. Detta är vanligt för mycket sjuka patienter. Innan vi människor dör brukar vi ofta få en sista stund av liv, en sista gnutta hopp. Det är som om kroppen vet att vi behövs för en sista lilla sak. Detta visste Leia men för kanske första gången någonsin kände hon inte behovet av sticka upp sitt intellekt i sin brors ansikte. Det passade bara inte. Simon kollade mot sin mamma med förvånan men framförallt hopp. *Kommer hon kanske klara sig ändå?* Vågade han tänka för någon sekund.

Mamman kollade ivrigt mot båda hennes barn och log så stort som musklerna i hennes ansikte klarade av. **"Ni har varandra"**, var det enda hennes stackars sträma stämband lyckades häva ur sig. Orden hängde kvar i luften, tunga, precis som tystheten hade varit innan. Men denna gången blev inte luften obekvämlig, den satte sig inte som en klump i halsen. Den kändes nästan varm.

Några sekunder efter detta skönk bröstkorgen ner för en sista gång. Maskinen pep igen, fast bara ett enda långt pip. Sedan blev allt tyst igen. Men inte som innan, nej nu var det en helt annorlunda tystnad. För i syskonens huvuden, fanns helt plötsligt andra tankar.

Jag måste be henne om förlåtelse

Jag måste förlåta honom

Men ingen vågade säga det.

Då kom en av sjuksköterskorna in. Hon kollade mot syskonen med en nedstämd blick och beklagade sorgen innan hon lämnade rummet. Syskonen kollade upp mot varandra och deras tårfyllda ögon möttes.

Hon tror att jag inte bryr mig

Han tror att jag inte ser honom

Fortfarande sade de inget högt.

Efter några minuter kom personal in igen, denna gången bad de syskonen vänta utanför rummet ett tag. Leia tog med en snabb rörelse upp sin handväska och gick sedan mot dörren. Hon försökte kontrollera sina känslor men det hade brustit för henne. Efter henne följde Simon. Men innan han lämnade rummet kastade han en snabb blick bak mot sjukhussängen. *Vi kommer att behöva varandra nu.*

Jag måste ta luft, tänkte Leia medan hon gick med snabba steg mot utgången. Simon gick tätt därefter henne. Han trodde att hon inte alls ville ha honom där, men han visste också att han behövde henne just nu. Deras bestämda steg ekade högt mot det blanka golvet i korridoren. Vanligtvis hade Leia stört sig på den tydliga otakt som deras steg hade, men tanken slog henne inte ens nu.

Utanför sjukhuset låg himlen som ett lock över staden. Leia stannade under taket för att skydda sig mot regnet. Men det regnade inte ens. *Hon brukade alltid göra såhär; skydda sig mot något som inte hänt än*, tänkte Simon. Hela hennes liv var speglat av perfekta rutiner och strukturerade beslut. Hon var alltid förberedd på det värsta innan det hänt. Men denna gången var ingenting perfekt eller strukturerat och det fanns inte heller något som hon kunde göra för att ändra på det.

Det tog 10 sekunder för Leia att märka Simon som stod där bredvid henne. Hon torkade snabbt tårarna som runnit ner för hennes kind och försökte kontrollera hennes andetag det bästa hon kunde. *Är allt mitt fel?* Hon försökte till och med räkna andetagerna nu. *Är det försent? Kommer han någonsin be om förlåtelse igen?* Nu föll det tårar igen, hur mycket hon än knep ihop ansiktet så föll de bara helt planlöst ner för hennes kinder mot hennes hals.

Simon tittade mot henne och visste inte vad han kunde göra, om han ens skulle göra något. Men han visste att han var trött på tystnaden mellan dem. "De sa att de skulle regna", sa han och vinklade bort blicken mot parkeringen framför dem. Leia lutade huvudet upp mot honom

"det kommer garanterat snart", svarade hon med en bruten och försiktig röst. Innan Simon kunde svara föll en enstaka regndroppe mot asfalten. Den lämnade kvar en liten cirkel i en mörkare grå nyans än resten av marken som de stod på. Droppen var liten, nästan lite nervöst föll den. Men den tog upp bådass uppmärksamhet. "Ser du", sa Leia med en svagt kaxig röst. Precis som hon brukade göra när de var små. En till regndroppe föll en bit bort från den förra, och sedan en till, och en till. Tillslut var hela marken framför dem i exakt samma nyans.

Leia och Simon kollade mot varandra igen och denna gången log de båda svagt. Ingen höll andan längre, inte ens vädret.

